

Психологічний супровід інклюзивного навчання у Живанівській загальноосвітній школі .

На початку цього навчального року у Живанівській ЗШ I-III ступенів було розпочато роботу з індивідуального навчання із особливою дитиною – учнем 2 класу, що має хронічне захворювання, яке обмежує його рухову активність.

Уперше і учень Минаєнко Дмитро, і вчитель-психолог Арнатовська Світлана Сергіївна зустрілися на початку навчального року, але сьогодні вони обоє – злагоджений мікроколектив. Учитель-психолог сміливо взялася за втілення свого задуму: допомогти дитині із обмеженою фізичною діяльністю адаптуватися у середовищі різновікового шкільного колективу; відчувати і себе учасником навчально-виховного процесу як повноцінної особистості, незважаючи на вади у фізичному розвитку; усвідомити цій дитині свою значущість в життєвому морі пошуків свого «Я»; досягти певного рівня упевненості в собі та власних силах.

Робота виявилася не із легких, але пройшло небагато часу – і крига зійшла: вчителю вдалося знайти «потаємну» клавішу дитячої довіри. І ось вони вже не просто учитель і учень, а – учасники спільного проекту, партнери і друзі. Дивлячись на них, можна подумати, що це давні товариші, так обережно кожен із них несе свою ношу: Дмитро – свою учнівську, а Світлана Сергіївна – і його, і свою учительську. Опікується своїм вихованцем психолог ретельно, аби він не відчув своєї вади, всіляко підтримує його віру в силу людського духу, вселяє своїм ентузіазмом позитивне сприйняття світу і плекає в Дмитрикові його мрію стати програмістом. Адже хлопча віднедавна, як у його класі з'явився комп'ютер, перебуває в піднесеному настрої.

Робота з комп'ютером викликає в нього захоплення: можна і навчатися, і відпочивати, розважатися в ігри. Дякуючи у сприянні заступника голови обласної державної адміністрації Чернявського О.О., хлопчик отримав змогу познайомитися із цією технікою. Як знати, можливо, це допоможе йому у його подальшому житті.

Не думалося і не вірилося усім, хто знає цю дитину, що навчання за індивідуальним планом серед гамірного шкільного колективу можливе... Упевненості в тому, що це вдала ідея, не було тоді ще ні в кого. Але сьогодні, спостерігаючи за дитиною, кожен розуміє: індивідуальне навчання в рамках класної кімнати – це шанс відчувати себе повноцінним членом шкільного братства, без якого неможливе дитинство жодного учня. А цього таким дітям хочеться понад усе.

Звичайно, труднощі у роботі з таким учнем були і будуть відчутні, адже це ще невторований шлях, та й залучати до навчання єдиного учня в класі щоуроку одному і тому ж учителеві – справа нелегка. Але коли до роботи береться фахівець – людина, яка усвідомлюючи усі нюанси такої делікатної справи, активно переходить до дії, - то зрушення очевидні.

Особливе місце в цій історії відводиться бабусі Минаєнко Ірині Григорівні, наполегливості і терпінню якої немає меж. Адже саме вона

щоранку здійснює мрію свого улюбленого хлопчика – знаходитися серед дітей, відчувати себе таким, як і вони, бо діти є діти...

Сьогодні і вчитель, і бабуся, і учень задоволені умовами і результатами такого навчання. Адже дитина не лише здобуває ази шкільної твердині, а й бере безпосередню участь у позакласних заходах і відчуває неабияке задоволення від цього і від того, що він – теж може це зробити. А іноді це важливіше навіть за самі цілющі ліки. Людське милосердя не має меж, і це ще раз підтверджено самим життям, адже ми, перш за все, люди, а, значить, уміємо прийти на допомогу в потрібну мить.

Бабуся, яка опікується Дмитром, роботою вчителя дуже задоволена, і мріє про подальшу співдружність тандему «вчитель + учень = партнери» і висловлює особисту подяку Арнатовській Світлані Сергіївні за людяне ставлення до проблем її онука.

